

[Svend Auken]

nelse af mælketilskuddet. Vi ser altså hellere prisen på rødvin end på sødmælk stige, hvis det kan betyde, at vi kan få en aftale. Men selvfølgelig må vi kategorisk afvise, at ledige på minimallønnen skal af med 18.400 kr. om året i det første ledighedsår, og at de langtidsledige, der i forvejen er vort samfunds allerdårligst stillede, i efterhånden tusindvis skal skubbes helt ud af arbejdsmarkedet og over på bistandshjælp. Den slags forslag har ingen fremtid med socialdemokratiet, det er sandt nok.

Men hvem skal så til sidst vedtage en finanslov? Statsministeren vil basere sig på fremskridtspartiet. Har man sikkerhed for, at fremskridtspartiet udviser det minimum af ansvarlighed, at man stemmer for finansloven? To år i træk går det vel ikke at lave finanslovsforlig med et parti, der stemmer imod den endelige lov, for at undgå indflydelse fra et stort parti, der altid stemmer for finansloven. Jeg tror, man må kunne give et klart svar i dag. Vil regeringen lave finanslovsforlig med et parti, der stemmer imod finansloven, ja eller nej?

I den sidste tid har regeringschefen flere gange talt om, at regeringen har slidt og slæbt. Det skal ikke bebrejdes ham. Selvros er den eneste sikre påskønnelse, et menneske kan regne med. Udtrykket er brugt i forbindelse med det netop fremlagte oplæg fra socialdemokratiet om den økonomiske politik frem til 1990. Regeringen siger, at alt det, den har slidt og slæbt for at opnå, vil blive sat over styr, hvis denne plan bliver gennemført. Desværre har man ikke mandet sig op til en egentlig argumentation mod de forslag, vi har stillet, og som et flertal i folketinget har taget positivt imod, ikke accepteret, men taget positivt imod som grundlag for en forhandling. Regeringen, finansministeren, alle de kloge hoveder i regeringen har nu haft 3 uger til at imødegå det fremlagte talmateriale, men ikke en lyd har offentligheden hørt fra statens økonomiske model Adam. Må man spørge finansministeren, om Adam stadig er på omskoling i liberalt lyssyn, eller er forklaringen den, at tankegangen i vort forslag er holdbar, og at forudsætningerne i virkeligheden er mere realistiske end dem, regeringen bygger sin egen mellemfristede politik op på?

Socialdemokratiet lægger op til en drøftelse, også med regeringen og regeringspartier-

ne, om forslagene om social genopretning på de konkrete punkter, vi har anvist. Vi vil også gerne drøfte en flerårig forbedring af konkurrenceevnen gennem en retfærdig indkomstpøolitik og medejendomsret, ligesom en skattereform er noget, der trænger sig på, og som i princippet et flertal i folketinget har tilsluttet sig.

Endelig vil vi gerne samarbejde om aktive investeringer i nye arbejdspladser og en fornuftig gennemførelse af 35 timers ugen inden 1990. Ingen af disse forslag er i deres udformning ultimative. De er netop ment som en invitation til samarbejde, men der er en indre sammenhæng og et perspektiv, som vi kalder den solidariske vej, som vi naturligvis vil fastholde. I alt, hvad vi har gjort, er der altså på samme tid tale om en klar kritik af tendenser til ideologisk klassepolitik og et forsøg på at formulere et alternativ, der kan samarbejdes om.

Jeg startede med at sige til lykke til statsministeren. Han er stadig statsminister, og hans venlige, vindskibelige og rejselystne ministerkolleger er stadig ministre. Det skal være dem vel undt, men på samfundets vegne er der næppe grund til glæde. Regeringen dribler videre ude på højre banehalvdel uden vilje til samarbejde og uden sikkerhed for, at en eneste af deres mærkesager til efteråret kan gennemføres. Det er urimeligt, det er unødvendigt, det er uklogt.

Karen Højte Jensen (KF):

I modsætning til hr. Svend Auken, som åbenbart tror, at debatten i dag drejer sig om finansloven, og derfor benytter lejligheden til at indlede en storpølitisk debat, vil jeg holde mig til dagens dagsordenspunkter, herunder forslaget om den kommunale udligning og bloktilskuddene.

Den af regeringen foreslåede yderligere reduktion af bloktilskuddene til kommuner og amtskommuner i 1984 og 1985 på 2,7 mia kr. er et naturligt og nødvendigt led i regeringens økonomiske genopretningspolitik, ja, vedtagelsen af loven er simpelt hen afgørende for en videreførelse af den linje, hvorefter regeringen har ført sin økonomiske politik og opnået positive resultater – en linje, der sigter mod at begrænse den offentlige sektors omfattende ressourceforbrug til fordel for en styrkelse af den private sektor. Kun en fort-